

בחיק המשפחה

השאה של פרס היה במצבירה מרומם. הוא עבר בדיקה רפואית יסודית (כיס המרה) מרוב שמחה הוא ניגש ליצרון המר כבת המעולה ביותר באוסטרליה, והומין אצלו כרכרה מלכותית מיוחדת במינה. הכרכרה הזאת תעלה שלושת רבעי מיליון לירות, בגלל ציפוייזהוב שלה. היא

פראה

תשמש את השאה בטקס ההכתרה שהוא עור מל לערוך לעצמו בעוד חצי שנה בטהראן. עד היום לא הכתיר ריוח פאחלאו את עצמו. הוא דחה את העניין כל הזמן עד שהיה בטוח שיש לו יורש-עצר, יוצא-חלוצי. אחיי הביקור בוניה הוא מיהר והצטרף אל יורש-העצר הזה, בנו ריוח-כורש בן השש, ושם, בסן-מוריץ השווייצית, היו גם

פחראנאו הקטנה (3) והאמא שלהם **פראה** (28). הארבע בילו בנעימים על השלג. הקיסרית הצעירה הופיעה כל יום בהליפת-סקי אחרת (וחדשה): בצבע תכלת, ובצבע אדום כום, ובצבע צהוב-לימון ובצבע... ואחר כך היא אירחה את הבת החורגת שלה ואת הנכדה החורגת שלה.

כי לשאה יש בת יחידה מנשואיו הראי שונים, **לפאזיה** המצרית, שגם היא ממש פחה טובה: היא אחותו של קינג פארוק המנוח. והבת הזאת שלה, **שאחנאו**, שהיא כמעט בגיל של אמה החורגת, יש לה בת, **מאחנאו** שהיא בת 8. והיא, האמא, נשואה לדיפלומט הפרסי שהסב, בשעתו, את תשומת-לב השאה לפראה.

בכל ההמולה המשפחתית הזאת לא שמו לב שפתאום הופיעה בשלג עוד איזו קרובת משפחה. יותר נכון קרובת-משפחה-לשעבר. היתה זאת **סוראיה**, אשתו השנייה (משך שבע שנים) של השאה, שהחליטה כי גם היא רוצה להחליק על השלג בסן-מוריץ. בי חברת כלבה **שנאפסי**.

זה היה קצת יותר מדי בשביל פראה. היא נהנתה מחברת בעלה. היא נהנתה מ' חברת ילדיה. היא נהנתה מחברת בתה ה' חורגת. היא אפילו נהנתה מחברת נכדתה החורגת, אם כי זה לא כל כך נעים להיות סבתא בגיל 28. אולי היא גם לא התנגדה לחברתו של הכלב שנאפסי.

אבל להיות בעיירה אחת עם סוראיה, זאת שתשע שנים אחר גירושיה עדיין חוש בת על השאה, והשאה אולי עדיין חושב עליה, זה כבר היה יותר מדי. כמקובל אצל הפרסים יצאו הרצים מבוהרים לים ודחופים והרת ניתנה לטוראיה. זאת כנראה זכרה את מגילת אסתר שלה והיא לא התחכמה הרבה. 48 שעות אחר שהגיע אליה פתגון הכתב היא היתה כבר רחוק מסן-מוריץ. מזלה שהיא כבר הספיקה ל' החליק על השלג השווייצרי בחודש שעבר.

הנומונה

על ההכנסות

לפי האגדה יצאה הליידי גודיבה ב' 1040 לרחובות העיר האנגלית קובנטרי כש' היא רכובה על סוס ולעורה — ששרה בלבד. זאת היתה צריכה להיות הפגנת-יחיד נגד בעלה **ליאופריק**, דוכס העיירה. הוא גבה כל כך הרבה מסים עד שאשתו, שהיתה ליידי אמיתית, ראתה צורך לתת איזשהו פיצוי לאזרחי קובנטרי. בדיוק לפי אותה שיטה נהגה גם הכוכב בנות הצרפתית **אני נלסן** בת ה'22. גם היא יצאה בהפגנת-יחיד באולפן שלה. וגם היא רצתה להראות לאזרחים משהו. והיא הראתה. אפילו שזה היה בדיוק ב' שבוע כאשר בקובנטרי קם ההיסטוריון ה' מקומי, **אדריאן דובינסון**, והודיע ש' לפי מחקריו כל הסיפור על ליידי גודיבה איננו אלא השמצה אחת גדולה. תושבי קור' בנטרי פשוט רצו עם הסיפור על החשפנית הרוכבת להוציא שם רע לליידי. הם רצו להתנקט בה. כי בעצם היתה זאת היא שהטילה את המסים הכבדים וישובה באר' מונה, לבושה לגמרי (אז עוד לא היתה הסקה מרכזית) ומנתה את הכסף. את הכסף, האמת היא שלאני נלסן זה לא איכפת. אם יתנו לה לשבת בארמון ולמנות כסף, למנות כסף, למנות כסף. גם היא מוכנה להתלבש.

★ ★ ★

גילוי היסטורי אחר בא השבוע מסין ומוכיח שהחיים מלאים הפתעות. מי יודע מה חשב לעצמו **מאויטסהיטונג** כשקרא השבוע, מעל קרזתי-קיר בפקינג, שתומך בו ובמהפכה התרבותית שלו גם אחד **מאוייין-לי**. ה' מאו הזה הוא בן 45 ומנהל משק שיתופי באחד האזורים הנידחים של סין. חוץ מזה הוא לא פחות ולא יותר מאשר בנו יחידו של מאו הגדול. זאת אומרת, הבן היחיד שנותר בחיים. שני אחיו מתו, וכן אמו, שהיתה האשה ה' שנייה של מאו. כי בינתיים יש ל' מאו כבר אשה רביעית.

★ ★ ★

הפתעה אחרת ציפתה ל' **דני קיי**. הוא היה בדרכו משיקגו ללונדון ושכנה ש' לו במטוס, גברת בת 70, איבדה את ההכרה. קברניט המטוס נזכר שקרא באיזה מקום שלדני יש קצת הש' כלה רפואית. ואת ההשכלה ניצל דני 5 שעות, בהחזיקו מסכת-המצנע על פניה של ה' נוסעת אך לבסוף היא מתה.

אני נלסן

הפורץ הנוצץ

מי שלא ראה את הסרט (בקולנוע חן), וודאי קרא את הספר. וודאי שמע את הסיפור. על **אדי צ'יפמן**, הפורץ הנוצץ. זה בחור לונדוני שערב מלחמת העולם השתולל בבירה הבריטית ופרץ איוה 45 קופות. השלל הממוצע שלו היה 30 אלף. ועם דמת-הכנסות כזאת לא היו לו בעיות. הוא חי על שמפניה ועל נשים.

גם כשפרצה המלחמה לא היו לו בעיות. הוא אמנם נפל בשבי הגרמנים, אבל מייד התנדב לרגל למענם. וכשהם, ברוב טיפשותם, קיבלו את ההצעה שלו והחזירו אותו לאנגליה הוא נהיה, כמובן, תיכף ומייד טוכן כפול.

כל השאר זה כבר היסטוריה. כיצד קיבל מהגרמנים 150 אלף לירות וכיצד הציל את לונדון מפצצות וי' האיומות.

מה שמעניין אותנו הוא מה הוא עשה מאז. ממה הוא חי ב'22 השנים האחרונות. הוא דווקא הוכיח את עצמו. הוא בחור שיועד להסתדר גם בימי שלום וגם בלי לפרוץ קופות. הוא עשה כמה מיליונים וכל פרטה הוא הרויח בעמל כפיים.

צ'יפמן

העמל התחיל בכך שמייד אחרי המלחמה החל מתמחה במירוצי-כלבים. השיטה הלונדונית היא שמהמרים על אחד מששת הכלבים המשתתפים במירוץ. אדי תמיד היה מהמר על הכלב הכי עלוב. מי שזוכה על הכלב הכיעלוב, זה כמו למלא שניים-עשר טורים בטוטו. למרבית הפלא היו חמשת הכלבים הטובים תמיד מגיעים לגמר עם הלשון בחוץ, בזמן שהכלב הכיעלוב, הכלב שעליו הימר אדי, כבר עבר אותם בכמה זנבות.

כך הוא עשה את המיליון הראשון שלו. הכלב הזה נני מר כאשר הסקוטלאנד יארד גילה כי תמיד היה איוה אלמור ני מרויק משהו לחמשת הכלבים הטובים, לפני התחלת ה' מירוץ.

הנביחה שקמה היתה כל כך נוראה, שאדי עזב את לונדון מאחורי גבו ועבר לסג'ייר. זאת היתה באותם ימים רחוקים עדיין נמל חופשי. לאדי היו תיכף שתי אוניות בנמל הזה, וכל אחת היתה מברירה 14 מיליון סיגריאות אמריקאיות במכה אחת.

ובגלל זה אדי בלתי רצוי בצרפת עד עצם היום הזה. אך בסוף חזר אדי למוטב. הוא כבר התקרב לשנתו החמישים. היה לו חשבון שמן בבנק. היה לו רולס רויס במוטק והיתה לו נערה בכל בירה.

הנערה הכי מעניינת היתה בבירה האיטלקית. ושם התישב אדי ופתח עסק של רהיטים עתיקים. אמנם העתיקות של הרהיטים העתיקים שלו לא תמיד הכי עתיקה. אבל במקום זה יש לו מנהלת-עסקים המחפה על הכל. היא גם מומחית אמיתית לרהיטים עתיקים. גם יפהיה. גם צעירה. וגם משפחה טובה מאד. הטבא שלה הוא אפילו נשיא. זה שהטבא של **מריאדה נובוטני** הוא במקרה החבר **אנטון נובוטני**, נשיא הרפובליקה הצ'כוסלובקית, זה רק אחד הסיבוכים וההפתעות שאפשר לצפות אצל אדי.

הכל בגלל סוס קטן

קיבלה מה שהיא ציפתה. במקום מתנה היא קיבלה ממנו מנה בריאה של מכות. וגם בפעם שלאחריה. וכך בכל הפעמים הבאות. זה שכנע את בריגיטה שאולי לא כדאי לשוב הביתה. בשביל להתרחק מספיק מ' אנטון, היא בחרה לה מורה-רכיבה צ' עיר, בציריך השוויי' צרית. אבל זה לא עזר לה הרבה. אג' סוץ לא חיכה הפעם עד שאשתו תשוב אליו. במקום זה הוא נסע בעיקבר' תיה וחילק מנה של מכות גם לה וגם ל' מורה-הרכיבה הצעיר שלה.

בריגיטה

סוחר-המכוניות **אנטון גריין** היה גבר גרמני מיושב בדעתו. וכאשר פגש לפני ארבע שנים, והוא בן 41, את **בריגיטה** הצעירה, הוא לא היה מעוניין בעוד רומאן טממי. הוא התאהב בבת ה'18 מעל לראשו, נשא אותה לאשה בטקס מפואר ונהיה אב גאה בטקס טבילה מפואר לאיפחות שנערך לתינוקת ויאנט בכוא עיתה.

רק שעד מהרה התברר מה שבעצם כבר היה ידוע לכמה גברים בקלן עוד זמן, לבריגיטה היה לב רחב ביותר. היא אהבה את אנטון. היא אהבה את ז'אנט. היא אהבה כל מיני גברים אחרים והיא אהבה מתנות. כדי לא לקבל כאב-לב מריבוי אהבותיה תיכננה בריגיטה את זמנה במכסמים של יעילות. קודם היתה נותנת את אהבתה ל' בעלה החוקי, אנטון. אחר-כך היתה מטפלת בבתה ז'אנט ואחר-כך היה יצר האהבה קר' רא לה והיא היתה נעלמת מן הבת ומן הבית. אבל תמיד היא היתה חוורת, ואנטון המאושר היה קונה לה מתנות, לאות תודה על אהבתה המחרושת אליו: אחר הבגידה הראשונה — צמיד-זהב; בפעם השניה — שעון משובץ יהלומים; בשלישית — מעיל-פרחה.

זה התחיל להיות קצת יותר מדי בשביל אנטון. כמה כבר יכול סוחר-מכוניות ל' הרשות לעצמו? לכן בפעם הבאה, כאשר בריגיטה שבה הביתה ממסע-אהבים, היא לא